

opfatte Forskjellen mellem almindelige danske Navne, som have en enslydende Klang i Udlandingen's Dre. — Desuden er det ogsaa en Betingelse for, at danske Handlende og Fabrikanter kunne faae Beskyttelse for deres Varemærker i Udlandet, at Udlandinge her i Landet kunne faae Beskyttelse for deres. Det er af dette Hensyn, at Udvalget dels har afholdt sig fra at foreslaa andre Endringer end saadanne, som Udvalget fandt vare aldeles nødvendige efter den Hovedforandring, som ved det andet Things Behandling er foregaaet i Betydningen af Begrebet Varemærke, og dels har troet at burde acceptere denne Hovedforandring, om Udvalget end har beklaget, at vor Lovgivning om Varemærker derved kommer i Uoverensstemmelse med de tyske, engelske franske og amerikanske Love herom. I disse Love saavel som i det Lovforslag, der var forelagt af Regjeringen, vil det jo erindres, at det figurlige Varemærke skulde betegne den enkelte Vare eller den enkelte bestemte Art af Varer, saaledes at der ikke derved toges Hensyn til den Person, som forhandlede eller frembragte Varen, men at det samme Mærke kunde af Flere erholdes indregistreret og gives Beskyttelse, naar det anvendtes paa forskjellige Varer eller forskjellige Arter af Varer. Nu er der foregaaet den Forandring, at der kan erholdes Eneret paa et Mærke som betegnende alle de forskjellige Varer, som en enkelt Person eller et Firma forhandler eller frembringer, saaledes at han enten kan angive, til hvilke Varer han vil benytte det, eller han, uden at angive Saadant, erholder Eneretten paa Mærket for alle sine Varer. Men Eneret paa det samme Mærke kan kun erhverves af een Person eller eet Firma. Hæfter vil altsaa, selv om den første Anmelder kun forlanger Mærket for en bestemt Vareart, ingen Anden kunne faae Eneret paa at benytte Mærket selv paa forskjellige Arter af Varer. Det vil let ses, at derved udvises en Væsenforskjel mellem det figurlige Mærke og Navnemærket, og det vil tillige ses, at da det engang indregistrerede Mærke ikke kan erholdes indregistreret af en Anden, bliver det usødvendigt at angive, for hvilke Varer Mærket skal benyttes, idet ingen Anden kan faae dette Mærke indregistreret. — Dette har Udvalget imidlertid kunnet gaa ind paa, fordi det har nogle praktiske Fordele, og disse bestaa dert, at efter det tidligere System maatte Registratør have Diet sæstet ikke blot paa Mærkets Bestaaenhed, om det tidligere fandtes i Registret, men tillige derpaa, om de Varer, for hvilke den senere Anmelder begærede Mærket registreret, vare de samme som dem, for hvilke den første Anmelder havde faaet det registreret eller ikke. Under det System derimod, som nu er antaget af det andet Ting, og som ligeledes Udvalget indstiller til ogsaa at godkjendes her, opnaas det, at Re-

gistratør alene behøver at undersøge, om det senere anmeldte Mærke tidligere er indregistreret, hvorimod Spørgsmaalet om, for hvilke Varer det skal benyttes, er ligegyldigt. Forsaavidt har Udvalget efter Omstændighederne kunnet slutte sig til, hvad der er vedtaget i det andet Ting; men derimod har Udvalget forment, at det netop hørte til Begrebet om det personlige Varemærke, paa hvilket der var givet Eneret, at det ikke kunde og ikke burde tilstedes, at der, selv om denne Eneret kun var opgivet at skulle benyttes for en enkelt Vareart eller en enkelt bestemt Vare, gaves Udgang for en Anden til midlertidig at benytte det samme Varemærke for nogle andre Varer. — Dette vilde være Tilfældet, desom den Affattelse af Lovforslaget, som Folkethinget har vedtaget, ikke ændredes. Efter dette Forslag, som det foreligger, vil nemlig, selv om en Mand har faaet Eneret paa et Varemærke, naar han har angivet, at dette Mærke kun skal benyttes til en vis Art af Varer, en anden Mand vel ikke kunne faae Eneret paa, men dog kunne benytte det samme Mærke paa andre Varer, indtil den første Anmelder begærede atter at faae Mærket anvendt paa disse, thi da bliver den Anden pligtig til at fjerne det saaledes imidlertid benyttede Mærke. Dette er efter Udvalgets Mening en Ret mod den, der har erhvervet Eneretten paa Mærket, og det er at friste Andre ind paa en Anvendelse af Mærker, som kan føre til store Ulemper. Naar f. Ex., som det tidligere er blevet nævnt her i Thinget, en Mand har indbrændt sit Mærke paa 100,000 Flasker, og den første Anmelder siger: Nei, det er mit Mærke, Du har indbrændt, og nu vil jeg anvende det paa mine Flasker, bliver den Anden pligtig til at tilintetgjøre de 100,000 Flasker. — En saadan Ordning maa af flere Grunde helst undgaaes. — Det synes saaledes hensigtsmæssigt, at den, der vil erhverve Eneret paa et Mærke, slet ikke angiver, paa hvilke Varer han vil bruge Mærket, men blot anmelder Mærket for sine Varer. — Det bliver da hans egen Sag senere at tage Bestemmelse om, hvorvidt han vil anvende det paa en enkelt Vare eller paa alle sine forskjellige Varer. Dette vedkommer efter Udvalgets Skjønnende ikke Registratør. — Eieren af Mærket bør selv ved Bekjendtgjørelse eller Underretning til sine Kunder meddele dem, paa hvilke Varer han agter at anbringe sit Mærke. Jeg tror derfor, at det vil være baade til Nytte og Bekvemmelighed, at man ikke gaar ind paa, at det tillades midlertidigt at benytte en Andens Mærke paa Varer, som ere forskjellige fra dem, paa hvilke den, der eier Mærket, har angivet at ville bruge dette, men at dette ligefrem forbydes. Dette er Grunden til, at Udvalget har stillet Endringsforslaget Nr. 1, og saaledes som det allerede af den hørerede Formand er antydet, vil der,